

[Oluf Pedersen.]

fået — og der er adskilligt flere end dem, jeg her har draget frem —, har jeg fortsat grund til at tro, at der finder opfostring sted. Jeg så nok, der var et blad, som skrev, at jeg beskyldte bønderne for at opfodre rugbrød. Jeg har ikke nævnt ordet bønder i den forbindelse, for det foregår sikkert i alle lejre. Når jeg har fremdraget det, ligger jeg på linie med den højtærede landbrugsminister, for det er netop det besynderlige, at det var jo den højtærede landbrugsminister selv, der oprindeligt gjorde opmærksom på, at det var uholdbart at give så stort et tilskud til rugbrødet, at det blev økonomisk fordelagtigt at fodre det op. Jeg synes, at netop den højtærede ministers bemærkning om, at det var uholdbart, burde have advaret den højtærede minister mod at opretholde sådanne forhold.

Fuglsang: Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen har forleden, da vi talte om tilskud til forbrugerpriserne for rugbrød og mælk, og nu i dag under kornlovens behandling adskillige gange udtalt, at han kendte konkrete eksempler på, at rugbrød blev opfodret i strid med loven; men det ærede medlem mener ikke, det kan forenes med hans samvittighed at angive disse konkrete eksempler, som han har kendskab til. Det finder jeg meget ejendommeligt, for det ærede medlem har ikke altid været i besiddelse af en sådan finfølelse. Jeg har i rigsdagstidenden fundet referatet af en debat, som fandt sted i marts 1940. Dengang drejede det sig ganske vist ikke om landbrugere, men om arbejdsløse, som uberettiget havde hævet understøttelse. I denne debat sagde det ærede medlem hr. Oluf Pedersen:

„Jeg søgte nogle folk, og de kom da også, men da de havde arbejdet lidt, syntes de, at arbejdet med at grave i haven var for strengt, og derefter gled de. Jeg meddelte det så ganske naturligt til det arbejdsanvisningskontor, som havde anvist disse folk, og det svar, jeg fik, var: det var udmærket, at De meddelte os det, så vi kan få lukket for den slags snyltere på kassen. Det at meddele sådan noget er ikke at være angiver, det er simpel pligt at gøre det, og det burde det ærede medlem hr. Valdemar Thomsen også have gjort.“

Overfor denne meget prisværdige optræden udtalte daværende socialminister Ludvig Christensen:

„Det ærede medlem hr. Valdemar Thomsen udslynger kun ubeviste påstande. Det

ærede medlem hr. Oluf Pedersen gjorde noget andet, han viste, hvad en mand gør, når han føler lidt ansvar.“

Jeg synes blot, dette skulle frem her, fordi det viser, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersens samvittighed siger eet, når det drejer sig om landbrugere, der opfodrer brødkorn ulovligt, og noget andet, når det drejer sig om ganske almindelige arbejdsløse.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Jeg tror nok, det ærede medlem hr. Fuglsang misforstår det hele, for det er jo ligetil, at når der er arbejdere, som bedrager arbejdsløsheds-kassen, gør man opmærksom på det; det tror jeg også det ærede medlem vil være enig med mig i. Og det er ligetil, at når en bager oplyser mig om, hvad der sker — på den betingelse, at jeg ikke oplyser hans navn —, så bringer jeg hans oplysninger videre. Jeg ruinerer selvfølgelig ikke manden, men er klar til at overholde mit løfte om ikke at udlevere ham. Hvorfor skulle han udleveres — det gør jo ikke sagen bedre.

Hans Pinstrup: Det ærede medlem hr. Tesdorpf spurgte mig, hvordan mine bemærkninger i betænkningen skulle forstås, og hvad baggrunden var for mit forlangende om, at en kornordning først burde gennemføres, når man havde et overblik over høstens størrelse, for, sagde det ærede medlem, enten får vi en god høst eller også får vi en dårlig høst. Ja, det kunne da også tænkes, forhåbentlig, at vi fik en middelhøst. Det, min udtalelse tager sigte på, er netop at værgе os imod, at landbruget skulle komme ud for en gentagelse af det, der skete i 1947. I det øjeblik vi får en meget dårlig høst, faktisk næsten misvækst, kan det ikke være rimeligt, at høsten skal afleveres på de samme betingelser, som når vi har en god middelhøst. En sådan ordning ville man ikke have budt nogen anden befolkningsgruppe. Det er begrundelsen for min udtalelse, og den er, forekommer det mig, både saglig og stærk.

Dernæst spurgte det ærede medlem hr. Tesdorpf tillige med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), hvordan jeg da ville lave en brødkornsordning. Jeg har altid talt om en kornudskrivning på 430.000 t; enhver må aflevere sit kvantum, også de mange landbrugere, som ikke har brødkorn. Ombytningskornet går til dem, som afleverer mere brødkorn, end de efter brugets størrelse har pligt til at levere. Jeg